

Sygn. akt I A Ca 96/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Dariusz Małkiński (spr.)
Sędziowie	:	SA Irena Ejsmont - Wiszowata SA Jarosław Marek Kamiński
Protokolant	:	Urszula Westfal

po rozpoznaniu w dniu 5 lipca 2017 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...)w **W.**

przeciwko (...) **Sp. z o.o. w B.**

o zobowiązanie i zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku częściowego Sądu Okręgowego w Białymstoku

z dnia 12 grudnia 2016 r. sygn. akt I C 1040/16

zmienia zaskarżony wyrok o tyle, że uzupełnia treść jego sentencji w czwartym wersie od góry, po słowach „oraz elektronicznej w plikach E.,” słowami „posiadanych przez pozwanego”.

(...)

UZASADNIENIE

Powód: (...)w **W.** wystąpił przeciwko pozwanemu: (...) **Sp. z o.o. w B.** z powództwem o: 1. zobowiązanie pozwanego na zasadzie art. 105 ust. 2 ustawy z dnia 04 lutego 1994 r. O prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej- „Pr.Aut.”) do udzielenia w terminie 14 dni od dnia wydania wyroku częściowego, w formie papierowej oraz elektronicznej w plikach E., informacji:

a) jakie programy telewizyjne i radiowe pozwany reemitował, w okresie od dnia 4 lipca 2006 roku do dnia 30 grudnia 2015 roku,

b) ilu było abonentów reemitowanych przez pozwanego programów telewizyjnych w poszczególnych miesiącach kalendarzowych, w okresie od dnia 4 lipca 2006 roku do dnia 30 grudnia 2015 roku, z wyszczególnieniem liczby abonentów poszczególnych programów telewizyjnych w poszczególnych miesiącach kalendarzowych,

c) ilu było abonentów reemitowanych przez pozwanego programów radiowych, w poszczególnych miesiącach kalendarzowych w okresie od dnia 4 lipca 2006 roku do dnia 30 grudnia 2015 roku, z wyszczególnieniem liczby abonentów poszczególnych programów radiowych w poszczególnych miesiącach kalendarzowych,

d) w jakiej wysokości przychody uzyskał pozwany w okresie od dnia 4 lipca 2006 roku do dnia 30 grudnia 2015 roku z tytułu reemisji programów telewizyjnych oraz

e) jaka jest wysokość przychodów uzyskanych przez pozwanego w okresie od dnia 04 lipca 2006 roku do dnia 30 grudnia 2015 roku z tytułu reemisji programów radiowych. Domagał się także:

2. wydania wyroku częściowego w odniesieniu do roszczenia informacyjnego, zawartego w punkcie 1 pozwu,

3. zasądzenia od pozwanego na rzecz powoda na podstawie art. 21 w zw. z art. 92 w zw. z art. 79 ust. 1 pkt 3) lit. b) powyższej Ustawy świadczenia w wysokości dwukrotności iloczynu stawki wynagrodzenia wynikającej z Tabel (...) oraz liczby abonamentów (przypisanych do osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej) programów radiowych i telewizyjnych reemitowanych przez pozwanego w każdym miesiącu w okresie od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 30 grudnia 2015 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty jako należności z tytułu reemisji przez pozwanego w okresie od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 30 grudnia 2015 r. artystycznych wykonań utworów muzycznych i słowno - muzycznych artystów wykonawców reprezentowanych przez powoda a końcowo wnosił o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z normami przepisanyymi.

Pozwany w odpowiedzi na powyższy pozew wnosił o oddalenie zawartego w nim powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od przeciwnika procesowego kosztów procesu.

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem częściowym z dnia 12 grudnia 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt: I C 1040/16 zadośćuczynił w całości roszczeniu informacyjnemu zawartemu w pkt 1 pozwu.

Wyrok ten zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i ocenę prawną:

Powód jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi w rozumieniu art. 104 PrAut, działa na podstawie ustawy Prawo o stowarzyszeniach i zarządza prawami pokrewnymi do artystycznych wykonań utworów muzycznych i słowno-muzycznych artystów instrumentalistów oraz wokalistów, którzy powierzyli powodowi ochronę swoich praw, działając w oparciu o decyzję Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 09 lipca 2010 r. (Obwieszczenie Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego z dnia 21 września MP Nr 71 Poz. 907).

Powód zbiorowo zarządza prawami artystów wykonawców utworów muzycznych i słowno-muzycznych na polach eksploatacji takich jak: utrwalanie i zwielokrotnianie określoną techniką egzemplarzy artystycznych wykonań, w tym zapisu magnetycznego oraz techniką cyfrową, wprowadzanie ich do obrotu, najem oraz użyczenie, odtwarzanie, nadawanie, reemitowanie, publiczne udostępnianie artystycznego wykonania w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym oraz wyświetlanie w/w utworów.

Pozwany z kolei prowadzi działalność polegającą na reemisji programów telewizyjnych dostarczając odbiorcom zarówno telewizję analogową, jak i cyfrową. Oferta reemitowanych przez niego programów telewizyjnych jest szeroka i obejmuje ponad 70 programów nadawców polskich (...) oraz zagranicznych (...).

Sąd Okręgowy uznał, że powód jest legitymowany do zgłoszenia roszczenia informacyjnego na podstawie art. 105 ust. 2 Pr.Aut. Zgodnie z tym przepisem domniemywa się, że organizacja zbiorowego zarządzania jest uprawniona do

zarządzania i ochrony w odniesieniu do pól eksploatacji objętych zbiorowym zarządzaniem i przysługuje jej w tym zakresie legitymacja procesowa.

Organizacja zbiorowego zarządzania w ramach swojej działalności może domagać się udzielenia informacji oraz udostępnienia dokumentów niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat.

W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że przewidziane w tym przepisie tzw. roszczenie informacyjne ma charakter materialnoprawny, jest realizowane w trybie procesowym i nie pozostaje w immanentnym związku z innym postępowaniem rozpoznawczym, gdyż uzyskane za jego pomocą informacje mogą posłużyć jedynie do kontroli danych, które zostały wcześniej dobrowolnie przekazane lub do dokonania podziału świadczeń między uprawnionych (zob. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia z dnia 17 września 2009 r., III CZP 57/09, OSNC 2010, Nr 4, poz. 49).

Wskazuje się nawet, że dla realizacji tego roszczenia nie ma znaczenia, czy organizacja zbiorowego zarządzania w ogóle zamierza dochodzić na drodze sądowej określonych opłat i wynagrodzeń; nie jest jednak wyłączona możliwość zgłoszenia roszczenia informacyjnego w jednym pozwie obok roszczeń wynikających z naruszenia autorskich praw majątkowych oraz roszczenia o zapłatę wynagrodzenia, skoro roszczenie to może ułatwić ich dochodzenie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., I CSK 696/12, OSNC 2014, Nr 6, poz. 66). Podkreśla się przy tym, że przesłanką roszczenia z art. 105 ust. 2 Pr.Aut. nie jest naruszenie autorskich praw majątkowych, gdyż znajduje ono zastosowanie do wszystkich roszczeń o wynagrodzenie i opłaty, których dochodzenie należy - z mocy ustawy - do organizacji zbiorowego zarządzania.

Ustawodawca nie określił bliżej adresata roszczenia przewidzianego w art. 105 ust. 2 Pr.Aut. - należy więc uznać, że może być nim każdy, kto posiada niezbędną informację lub dokument. Wskazał natomiast wyraźnie, że roszczenie to przysługuje wyłącznie organizacji zbiorowego zarządzania i jedynie w odniesieniu do roszczeń z tytułu wynagrodzenia i opłat, których może ona dochodzić w zakresie swojej działalności.

Organizacja zbiorowego zarządzania może nie mieć pewności co do naruszenia praw autorskich oraz korzystania przez określony podmiot z utworu audiowizualnego, objętego repertuarem krajowym lub zagranicznym. Nie można zatem uznać, że - dochodząc roszczenia informacyjnego w celu pozyskania w tym zakresie stosownej wiedzy - musi ona wykazać legitymację do jego wniesienia w taki sam sposób, jak powinna to uczynić domagając się opłaty lub wynagrodzenia.

W sprawie bezsporne było, że powód jest organizacją zbiorowego zarządzania, legitymuje się zezwoleniem ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego na prowadzenie zbiorowego zarządzania prawami pokrewnymi do artystycznych wykonań utworów muzycznych i słowno - muzycznych.

Bezsporne pozostawało również, że pozwany w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej dokonuje reemisji programów telewizyjnych i emituje w związku z tym programy telewizyjne oraz radiowe, obok praw autorskich, masowo eksploatuje także prawa pokrewne i artystyczne artystów wykonawców, którzy powierzyli ich ochronę powodowi.

Okoliczności te stanowią dostateczną podstawę do zaaprobowania stanowiska, że powód jest uprawniony do żądania od strony pozwanej udzielenia informacji i udostępnienia dokumentów wskazanych w pozwie. Realizacja tego roszczenia nie przesądza zasadności ewentualnych innych roszczeń, które mogłyby być wyprowadzone z uzyskanych tą drogą informacji. W procesie zmierzającym do uzyskania stosownego wynagrodzenia lub opłat legitymacja organizacji zbiorowego zarządzania musi wszakże zostać zweryfikowana.

Roszczenie informacyjne przysługujące organizacji zbiorowego zarządzania na podstawie art. 105 ust. 2 Pr.Aut. ma wprawdzie charakter pomocniczy względem roszczenia o zapłatę wynagrodzenia i służy uzyskaniu danych niezbędnych do określenia wysokości należnych wynagrodzeń ułatwiając w ten sposób dochodzenie innych roszczeń (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2013 r., I CSK 696/12, OSNC 2014/6/66, z dnia 17 września 2014 r., I CSK 621/13, LEX nr 1537547, z dnia 17 listopada 2011 r., III CSK 30/11, LEX nr 1129116), jednak niewątpliwie nie musi

być powiązane z innym postępowaniem rozpoznawczym, gdyż może być wykorzystywane także do kontroli danych, które zostały wcześniej dobrowolnie przekazane między uprawnionymi (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2014 r. IV CSK 464/13, Biul.SN 2014/9/7).

Mając powyższe na uwadze i uwzględniając jednocześnie, iż roszczenie informacyjne ułatwiając dochodzenia roszczeń o zapłatę nie musi być w tym celu wykorzystywane, nie sposób bronić tezy, jakoby to przyszłe roszczenie o zapłatę determinowało termin przedawnienia roszczenia informacyjnego.

Roszczenie to, jako samodzielne roszczenie majątkowe, przedawnia się wedle ogólnych zasad przewidzianych w kodeksie cywilnym, a zatem zgodnie z art. 118 k.c. i art. 120 § 1 k.c. - w terminie 10 lat od dnia, kiedy stało się wymagalne. Ponieważ pozew wniesiony został w dniu 4 lipca 2016 r. a jego żądanie obejmowało informacje za okres od dnia 4 lipca 2006 r. do 30 grudnia 2015 r., to roszczenie powoda w żadnej części nie jest przedawnione. Ewentualne przedawnienie potencjalnego roszczenia powoda o zapłatę z tytułu czynu niedozwolonego nie oznacza ponadto automatycznie przedawnienia roszczenia informacyjnego dotyczącego tożsamego okresu.

Apelację od tego wyroku wniósł pozwany, który zaskarżając go w całości, zarzucał:

1) naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

a) art. 105 § 2 ustawy O prawie autorskim i prawach pokrewnych poprzez jego błędną interpretację polegającą na przyjęciu, iż przepis art. 105 ust. 2 Pr.Aut. daje organizacji zbiorowego zarządzania możliwość domagania się udzielenia informacji nawet wówczas, gdy nie przysługują jej roszczenia o zapłatę wynagrodzenia wobec podmiotu, od którego informacji żąda, a żądane informacje mogą być dowolne i niezwiązane z ustaleniem wysokości dochodzonego wynagrodzenia, w sytuacji gdy brzmienie przepisu wyraźnie przesądza, że organizacja zbiorowego zarządzania może domagać się jedynie informacji „niezbędnych do określenia wysokości dochodzonych przez nią wynagrodzeń i opłat” - a zatem roszczenie przysługuje wyłącznie w przypadku istnienia roszczenia o zapłatę i tylko w zakresie informacji niezbędnych do określenia jego wysokości,

b) art. 118 k.c. i 120 § 1 k.c. w zw. z art. 105 ust. 2 Pr.Aut. poprzez błędne przyjęcie, że roszczenie o udzielenie informacji przedawnia się z upływem 10 lat, w sytuacji gdy ma ono służyć pozyskaniu informacji, które są niezbędne do określenia wysokości dochodzonych przez organizację zbiorowego zarządzania wynagrodzeń i opłat - a zatem okres, za jaki organizacja może żądać udzielenia informacji jest zdeterminowany okresem, za jaki może dochodzić wynagrodzenia, ten zaś wynosi 3 lata;

2) naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a) art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 328 § 2 k.c. poprzez przekroczenie granic swobodnego uznania sędziowskiego i dowolne, błędne, nieuzasadnione i sprzeczne z zasadą rozkładu ciężaru dowodowego ustalenie, że pozwany reemitując programy telewizyjne i radiowe, obok praw autorskich, masowo eksploatuje także prawa pokrewne i artystyczne wykonania artystów wykonawców, którzy powierzyli prawa powodowi, w sytuacji gdy:

- powód nie udowodnił by pozwany eksploatował prawa reprezentowane przez powoda, tj. by w reemitowanych przez pozwanego programach znajdowały się artystyczne wykonania, do których prawa majątkowe reprezentuje powód,

- prawa pokrewne artystów wykonawców utworów muzycznych i słowno - muzycznych reemitowane przez pozwanego są elementem większej całości, jaką stanowią utwory audiowizualne, co skutkuje tym, że wszelkie autorskie prawa majątkowe do nich przysługują producentom tychże utworów, których reprezentuje (...) oraz nadawcy w zakresie produkcji własnych,

- pozwany zawarł umowę licencyjną z właściwą organizacją zbiorowego zarządzania prawami pokrewnymi artystów wykonawców utworów muzycznych i słowno - muzycznych (...), która reprezentuje i zarządza tymi samymi prawami pokrewnymi, nad którymi zarząd sprawuje (...), co powoduje, że pozwany nie eksploatuje praw pokrewnych

i artystycznych wykonań artystów wykonawców, którzy powierzyli prawa powodowi i uiszcza wszelkie należne wynagrodzenia i opłaty za eksploatację praw autorskich i praw pokrewnych na polu reemisja;

b) art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 328 § 1 k.p.c. poprzez dowolne i w żaden sposób nie uzasadnione przyjęcie, że wszystkie żądane w pozwie przez powoda informacje mieszczą się w dyspozycji art. 105 ust. 2 Pr.Aut, bez jakiegokolwiek analizy, czy żądane informacje pozostają w związku i czy są niezbędne do określenia wysokości dochodzonych wynagrodzeń i opłat;

c) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolne i błędne założenie, że pozwany jest w stanie udzielić powodowi wszystkich żądanych informacji, podczas gdy z uwagi na upływ czasu i brak obowiązku archiwizacji tego typu danych pozwany nie posiada znacznej części informacji, jakich żąda powód, a tym samym Sąd zobowiązał pozwanego wyrokiem częściowym do spełnienia świadczenia niemożliwego.

Wskazując na powyższe wniósł o uchylenie wyroku częściowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego zasługuje na uwzględnienie jedynie w nieznacznej części.

Odnosząc się na wstępie do postawionego w niej zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 328 § 2 k.c., w którym apelujący zaprzecza, aby reemitując programy telewizyjne i radiowe naruszał prawa autorskie i eksploatował prawa pokrewne artystów wykonawców, którzy powierzyli ich ochronę powodowi, zgodzić się należy z oceną, że Sąd Okręgowy faktycznie nie odniósł się do materiałów przedłożonych przez powoda na okoliczność wiarygodności jego roszczenia o zapłatę. Przyczyną takiego stanu rzeczy było przyjęty przez Sąd meriti pogląd o autonomicznym charakterze roszczenia informacyjnego, które nie wymaga (dla potwierdzenia legitymacji czynnej powoda) uprzedniego udowodnienia żądania zapłaty wynagrodzenia. Sąd Apelacyjny aprobując co do zasady takie stanowisko (i powołane na jego poparcie poglądy komentatorskie i orzecznicze) zauważa jednak, że dokonana na etapie postępowania odwoławczego analiza obszernych danych zapisanych na płycie CD stanowiącej załącznik do pisma procesowego powoda z dnia 20 września 2016 r. (koperta, k. 141) przynosi dostateczne uwiarygodnienie stanowiska pozwu.

Z zestawienia wykonawców (liczącego 2.769 pozycji), którzy powierzyli powodowi ochronę swoich praw w okresie do dnia 30.08.2016 r. oraz przykładowego wykazu artystycznych wykonań utworów słowno- muzycznych przez kilku zaledwie nadawców telewizyjnych i radiowych emitowanych przez pozwanego(...) wynika, że wykonania artystów powiązanych z powodem miały w analizowanym okresie miejsce. Tytułem przykładu (prezentację innych, licznych przykładów uniemożliwia skrócona formuła niniejszego uzasadnienia) wskazać można: audycję (...) z dnia 1 stycznia 2009 r. (noc sylwestrowa), kiedy wykonano m.in. utwór P. F. (poz. 501 w zestawieniu powoda, umowa z dnia 19.10.1998 r.), czy też audycję z dnia 1.04.2009 r. pt. (...), w trakcie której wyemitowano m.in. wykonania: G. T. (poz. 2458, umowa z dnia 7.07.1996 r.), S. K. (poz. 1067, umowa z dnia 4.03.1995 r.) i A. J. (poz. 825, umowa z dnia 3.07.1996 r.). Z kolei w trakcie jednej z marcowych audycji (...)wykonano jeden z utworów zespołu (...), nota bene często odtwarzanego także przez innych nadawców, w sytuacji gdy dwaj członkowie tego zespołu: R. L. (poz. 1279, umowa z dnia 19.12.1997 r.) i K. C. (poz. 306, umowa z dnia 8.04.1997 r.) związani są od lat z powodowym Stowarzyszeniem. Okoliczności powyższych pozwany skutecznie nie zakwestionował (art. 230 k.p.c.), skupiając się (zob. pismo procesowe z dnia 16.11.2016 r., k. 145- 148) na obronie stanowiska, wedle którego wykonania artystów powiązanych z powodem stanowiły części składowe utworów, do których prawa nabyli poszczególni nadawcy, z którymi pozwany zawarł umowy, lub inne podmioty chroniące prawa danych wykonawców. Tezy powyższe nie znalazły jednak żadnego odzwierciedlenia w materiale procesowym pozwalającym ustalić chociażby personalia wykonawców, o których mówi pozwany i bliższe dane dotyczące ich umów licencyjnych z konkretnymi nadawcami. W tych warunkach podjęta przez pozwanego próba podważenia stanowiska pozwu okazała się być nieskuteczna. Apelujący nie przedstawił też dowodów na potwierdzenie, że wykaz wykonawców, na umowy z którymi powołuje się

powód, jest niewiarygodny i obejmuje artystów związanych z innymi organizacjami zbiorowego zarządzania prawami autorskimi i pokrewnymi.

Mając na uwadze powyższe, uznać należy, że w niniejszej sprawie powód udowodnił niezbędność roszczenia informacyjnego dla określenia wysokości dochodzonych przez niego wynagrodzeń i opłat (art. 105 ust. 2 Pr.Aut.), z drugiej zaś strony pozwany nie obalił domniemania wynikającego z art. 105 ust. 1 Pr.Aut. Skoro bowiem bezspornie pozwany nie uiszczał na rzecz powoda jakichkolwiek świadczeń z tytułu reemisji wykonań utworów słowno- muzycznych, do których prawa przysługują artystom powiązanych z powodem a jednocześnie stale emituje te wykonania w ramach programów poszczególnych nadawców telewizyjnych i radiowych (nie udowadniając przy tym dotychczas, że korzysta w tej mierze - pośrednio lub bezpośrednio - z określonych uprawnień licencyjnych), to założyć należy, że prawdopodobieństwo naruszenia praw autorskich i pokrewnych jest dostatecznie wysokie, aby uzasadniało wystąpienie z roszczeniem informacyjnym.

Asortyment informacji wymaganych przez powoda i ujętych w sentencji zaskarżonego wyroku nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego w kontekście ich celowości i przydatności w określeniu wysokości wynagrodzeń i opłat dochodzonych przez powoda na dalszym etapie tego procesu.

Ryczałtowa forma dochodzonego w niniejszej sprawie świadczenia pieniężnego utrudniać może uchwycenie podstawowych przesłanek kalkulacyjnych, od których zależna jest wysokość należnego ryczałtu, co w pewnym sensie potwierdza także ogólnikowość normy art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b) Pr.Aut. Niewątpliwie okoliczności wpływające na wysokość dochodzonej kwoty pozostają w związku z zakresem majątkowego uszczerbku, którego doznała osoba uprawniona a pomocnym w ustaleniu katalogu tych okoliczności jest z pewnością art. 13 ust. 1 lit. a) i b) Dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej (Dz.Urz.U.E.L 2004 Nr 157, str. 45), który stanowi, że na wniosek poszkodowanej strony właściwe organy sądowe nakazują naruszającemu, który świadomie lub mając rozsądne podstawy do posiadania takiej wiedzy zaangażował się w naruszającą działalność, wypłacenie podmiotowi uprawnionemu odszkodowań odpowiednich do rzeczywistego uszczerbku, jaki ten poniósł w wyniku naruszenia. Ustanawiając wysokość odszkodowań, organy sądowe: a) biorą pod uwagę wszystkie właściwe aspekty, także poniesione przez poszkodowaną stronę negatywne skutki gospodarcze z utraconymi zyskami włącznie, wszelkie nieuczciwe zyski uzyskane przez naruszającego oraz, we właściwych przypadkach, elementy inne niż czynniki ekonomiczne, w rodzaju np. uszczerbku moralnego, jaki naruszenie spowodowało dla właściciela praw; lub b) jako alternatywa dla lit. a) mogą one, we właściwych przypadkach, ustanowić odszkodowania ryczałtowe na podstawie elementów takich, jak przynajmniej suma opłat licencyjnych, honorariów autorskich lub opłat należnych w razie poproszenia przez naruszającego o zgodę na wykorzystywanie praw własności intelektualnej, o którą chodzi.

Formuła świadczenia ryczałtowego wymaga więc posłużenia się „przynajmniej” sumą opłat licencyjnych, honorariów autorskich lub innych opłat pobieranych zwyczajowo w takiej sytuacji przez powoda (co nie zamyka uzupełniającego zastosowania innych kryteriów, jak np. kryterium zysku osiągniętego przez naruszcyciela). W aktualnym orzecznictwie przyjmuje się również, że w odniesieniu do roszczeń obejmujących długie okresy naruszeń podstawą ustalenia odszkodowania jest wynagrodzenie, które przysługiwałoby uprawnionemu, gdyby osoba naruszająca jego prawa zawarła z nim umowę o korzystanie z dzieła w zakresie dokonanego naruszenia, w chwili dochodzenia naprawienia szkody (tak S.N. w wyroku z dnia 16 lutego 2017 r., I CSK 100/16, Legalis nr 1618219, S.A. w K. w wyroku z dnia 16 czerwca 2016 r., I A Ca 308/16, Legalis nr 1508770).

Ustalenie prawidłowego wynagrodzenia wymaga więc dokładnego określenia katalogu i asortymentu przypadków bezprawnego wykorzystania praw autorskich i pokrewnych podlegających dalszej taryfikacji. W tych warunkach oczywistą jest konieczność uzyskania od potencjalnego naruszcyciela danych pozwalającej odtworzyć zakres naruszeń i temu służyć ma wymagane w skarżonym wyroku przedstawienie informacji o: programach telewizyjnych i radiowych reemitowanych przez pozwanego w okresie od dnia 4 lipca 2006 roku do dnia 30 grudnia 2015 roku, ilości abonentów tych programów w poszczególnych miesiącach kalendarzowych w wymienionym okresie, z wyszczególnieniem liczby abonentów poszczególnych programów w poszczególnych miesiącach kalendarzowych i wysokości przychodów

uzyskanych przez pozwanego w okresie od dnia 4 lipca 2006 roku do dnia 30 grudnia 2015 roku z tytułu reemisji programów radiowych i telewizyjnych.

Sąd Apelacyjny nie podziela także stanowiska apelacji o trzyletnim terminie przedawnienia analizowanego roszczenia informacyjnego przedstawionego w uzasadnieniu zarzutu naruszenia art. 118 k.c. w zw. z art. 120 § 1 k.c. w zw. z art. 105 ust. 2 Pr.Aut., chociaż dostrzega w tej materii rozbieżność orzecznictwa sądów powszechnych i S.N. (zob. s. 10 uzasadnienia apelacji i judykaty przywołane na poparcie tez apelującego), zauważalną szczególnie w starszych materiałach orzeczniczych. W ostatnim czasie przewagę zdaje się jednak zyskiwać, podzielany także w niniejszej sprawie przez Sady obu instancji pogląd, wedle którego okres przedawnienia roszczenia informacyjnego przewidzianego na art. 105 § 2 Pr.Aut. wynosi dziesięć lat (art. 118 k.c.) i na bieg tego terminu nie ma wpływu dochodzenie jednym pozwem roszczenia informacyjnego oraz roszczenia o naprawienie szkody, o której mowa w art. 79 ust. 1 pkt 3 lit. b tej ustawy (tak S.N. w cyt. przez Sąd I instancji wyroku z dnia 6 lipca 2016 r., IV CSK 653/15, OSNAPiUS 2017 nr 5, poz.59, s. 60, ale także w wyroku z dnia 27 listopada 2015 r., I CSK 956/14 a ostatnio w wyroku z dnia 25 stycznia 2017 r., IV CSK 125/16, Biuletyn S.N. rok 2017, Nr 4).

W ślad za pierwszym z wymienionych wyżej orzeczeń powtórzyć należy, że „Za ogólnym dziesięcioletnim terminem przedawnienia przemawia po pierwsze - fakt, że terminy przedawnienia mają charakter bezwzględnie obowiązujący i tylko ustawa może zmienić długość terminu przedawnienia przewidzianą dla danego roszczenia. Nie jest możliwe zastosowanie odmiennych terminów w drodze analogii, a do ich zróżnicowania brak podstawy normatywnej, po drugie - samoistny materialno-prawny charakter roszczenia informacyjnego które, mimo niewątpliwego związku z różnymi podstawami odpowiedzialności podmiotu dokonującego reemisji, nie wymaga wskazania jej źródła, po trzecie - brak wymogu wykorzystywania pozyskanych informacji do dochodzenia roszczeń o zasądzenie, po czwarte - możliwość podniesienia zarzutu przedawnienia bezpośrednio w takim przyszłym postępowaniu”.

Zgodzić się jednak wypada ze stanowiskiem pozwanego (vide: ostatni zarzut apelacji), że nie jest on w stanie udzielić powodowi wszystkich żądanych informacji, ponieważ z uwagi na upływ czasu i brak obowiązku archiwizacji wszystkich danych wymaganych przez powoda nie posiada znacznej ich części, przez co został zobowiązany do spełnienia świadczenia niemożliwego. Wiarygodność tej tezy wzmacniają chociażby przepisy: art. 80 ust. 3, 102, 168 lub 180a ustawy z dnia 16 lipca 2014 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2016 r., poz. 1489 t.j.), którym podlega pozwane przedsiębiorstwo, ograniczające okresy: sporządzania: wykazu usług telekomunikacyjnych (art. 80 ust. 6 ustawy), rejestracji danych o usługach (art. 168 ustawy), czy obowiązku przechowywania i udostępniania danych o usługach (art. 180a ustawy) do zaledwie 12 miesięcy; tyle też wynosi okres przedawnienia roszczenia z art. 102 Prawa telekomunikacyjnego. Oczywistym jest, że problematyka zdolności pozwanego do wykonania stanie się istotną dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego prowadzonego na zasadzie art. 1050 k.p.c. (egzekucja obowiązku niezastępowalnego), ale zauważyć też należy, że sąd egzekucyjny rozpoznający sprawę, jako związany treścią tytułu wykonawczego (art. 804 k.p.c.) nie może badać zakresu, zasadności i wymagalności zapisanego w tytule obowiązku.

Konieczność literalnego zwolnienia pozwanego z obowiązku dostarczenia dokumentów, których obiektywnie może nie posiadać wynika również pośrednio z zasady proporcjonalności żądania, o której mowa w art. 8 cyt. wcześniej Dyrektywy 2004/48/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. Roszczenie informacyjne jest bowiem uzasadnione i proporcjonalne również wówczas, gdy pozostaje w związku z realną możliwością jego spełnienia przez podmiot zobowiązany (por. P. Podrecki w Komentarzu do art. 80 Pr.Aut., Lex 2015 oraz powołane tam: E. Traple w „System Prawa Prywatnego”, t. 13, 2007, s. 757 i postanowienie S.A. we Wrocławiu z dnia 12 marca 1997 r., I A Cz 713/96, Lex nr 62628).

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c.

(...)